

MECHIÁT ZINA

Fotó

Álmomban Wong Kar Wai készített rólunk filmet.

Én egy kínai nő, te egy kínai férfi.

Én az összetört ágykeret alatt,

rádobtál, széthasadt,

majd megcsinálod,

megcsináltad, szétesett.

Ezért még bejössz egyszer,

félórára, meg a fal miatt is.

De álmomban szétfeszítettem a franciaágy léceit.

Aztán átváltottunk.

Bekerültünk a filmbe, bekerültem a keret alá, te meg elkezdted enni a lécekről.

Kacéran felmosolyogtam rád,

a szádból kihulló falatokat finoman a tenyeredbe helyeztem.

Hozzásimultam a bőrödhöz, utoljára, titokban.

Aztán Wong Kar Wai megmutatta a kezdeteket.

Egy magas konyhaszekrény, és a fal közé szorítva egyensúlyoztunk a falon,

boldogan,

fehérneműben,

kínaiként.

Barnás kép, mintha vörös sivatagban építettünk volna homokvárat, olyan a ruhánk.

Fotóznak bennünket, és mi csak a szekrényt tudjuk, a falat és a fehérneműnket,

amiben lebegünk.

Hideg

„Többé nem bízhatunk ösztöneinkben,
mert az évezredek áramlatok már
nem az ismerős szigetekhez visznek,
hanem a félelem hideg, csipkézett partjai felé.”
(Bende Tamás)

Algériából hideget hoztam.
Szuvenír.
Kulcsra zárva tartom az ágyneműtartóban.
Staírungrung.
Időnként előveszem, figyelem, hogy játszik rajta a fény.
Hogyan változtatja meg a színeket.
És emlékezem.
Arra a fagyra, ami ötven fokban, egy istállóban vegetált.

Anyám fiatalsága szuszogta ezt.
Egy házba zárták.
Ötven fokban sugárzik,
harminc év elteltével is.

A bőröm alá rejtve hoztam haza.
Beletört.